

DE RE MILITARI

XXX

От Руслан Трад и Александър
Стоянов
Брой 30

DE RE MILITARI

Журнал за конфликтите в Леванта и Магреб

Автори: Руслан Трад и Александър Стоянов

Място на издаване: София, България

Дата на издаване: 24.11.2016

Сайт на авторите:

www.ruslantrad.com, www.historyofwars.net

Сайт на журнала:

www.remilitari.wordpress.com

Facebook страници:

<https://www.facebook.com/hystoryofwars>

<https://www.facebook.com/intidar.blog.and.news>

<https://www.facebook.com/deremilitari>

Контакти:

ruslantrad@gmail.com

klubvoennaistoria@gmail.com

За заявки за изготвяне на детайлни карти: klubvoennaistoria@gmail.com

ISSN 2367-9476

Журналет се издава с подкрепата на медийната платформа

[КлинКлин.](#)

АВТОРИТЕ

Руслан Трад

Журналист на свободна практика с фокус върху Близък изток и Северна Африка. Създател на първия български блог за Близък изток, Intidar, както и на организацията Форум за арабска култура. Водил е лекции за политически движения и процеси в Близкия изток в аудитории на Софийски университет, Нов български университет, Червената къща и Дипломатически институт към МВНР. Пътува често в Близкия изток, като публикува репортажи от Ливан, Югоизточна Турция, Тунис, Ирак и Сирия, а през 2014 заснема филм в Иракски Кюрдистан на фронтните линии с „Ислямска държава“.

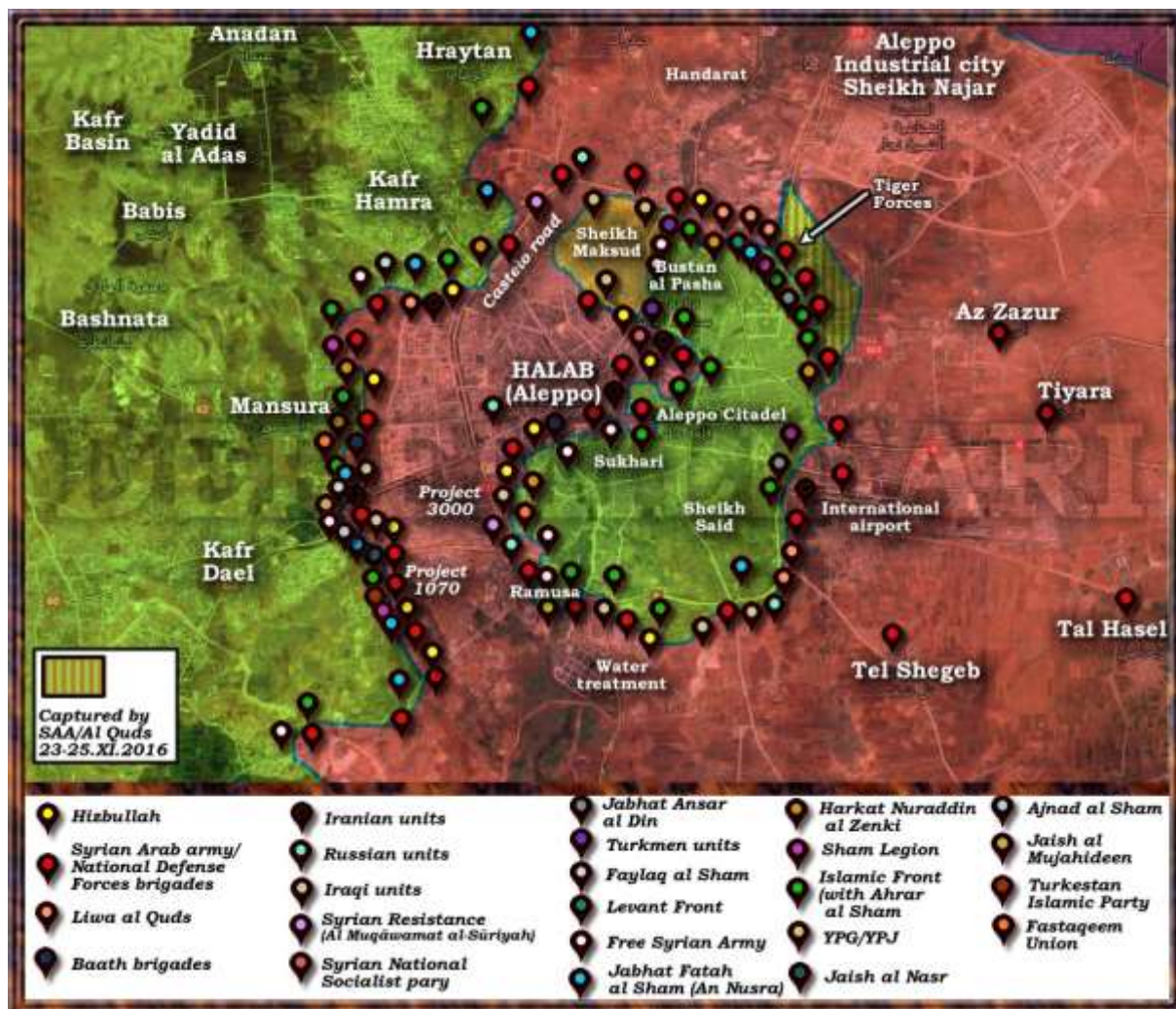
Александър Стоянов

Историк и журналист, *magister cum laude* и настоящ докторант от Лайденския университет в Нидерландия. Отговорен редактор и създател на списание “Военна История” и съосновател на “Клуб Военна История”. Автор на множество публикации, посветени на различни проблеми от военната и политическата история на Европа и Близкия Изток. Автор на единствените подробни карти на български език, проследяващи конфликтите в Сирия, Ирак, Либия, Йемен, Нигерия, Афганистан и Сомалия.

Венцислав Божев

Политолог и експерт в областта на международните отношения с богат опит в анализа на европейските политически процеси, както и на динамиката на отношенията в Близкия изток и постсъветското пространство. Автор на множество материали и академични текстове по въпросната тематика. Участник в международни изследователски проекти и теренни проучвания в Близкия изток.

СИТУАЦИЯТА В АЛЕПО

Десетки въздушни удари.

Стотици варелни бомби.

Над **1000 обстрела** с артилерия.

Това е накратко ситуацията в обсадените райони на северния сирийски град Алепо след като през последната седмица руската и сирийската армия започнаха нова кампания срещу бунтовническите сили.

Над **500 души са убити**, а повече от **1000 са тежко и леко ранени**. За съжаление, липсата на действащи болници ще причини хуманитарни проблеми, а ранените е възможно да получат усложнения заради липсата на лечение. В града са установени лекарски помещения в частни апартаменти, за да бъдат посрещани основни нужни, но това не е достатъчно.

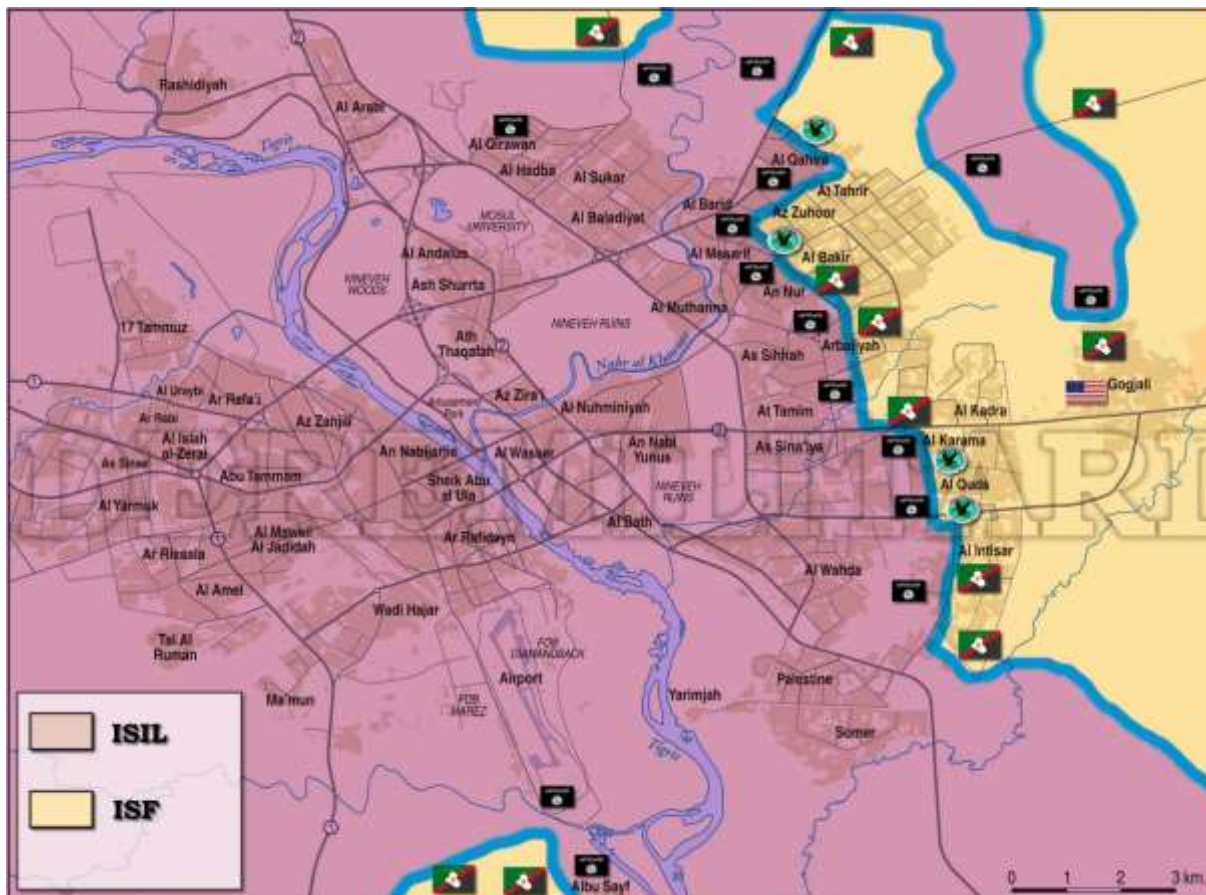
Заради блокадата на сирийската армия и прилежащите ѝ милиции, в Източно Алепо има хранителни припаси за още 10 дни, след като започва поголовно гладуване. През изминалата седмица има и вече една жертва на глада – дете в Източно Алепо.

Предложението на ООН за спиране на бомбардировките беше отхвърлено през седмицата от сирийския външен министър Уалид ал Муалем. Той заяви на прес конференция в Дамаск, че неговото правителство отказва предложението на ООН, което ще изисква отваряне на Източно Алепо и временно спиране на блокадата, а това може да позволи изтегляне на част от бунтовническите сили.

Изказванията на Муалем дойдоха часове след като базирани в Източно Алепо бунтовници обстреляха основно училище в контролираната от сирийския режим западна част на града, **убивайки около 11 деца**. В същата атака са ранени още **27 души**.

Предложението на ООН е продиктувано от факта, че заради бомбардировките, инфраструктурата в Източно Алепо е силна засегната. Няма действащи болници и над **300 000 души** остават без пряк достъп до лечение.

СИТУАЦИЯТА В МОСУЛ

Ден 34 (18 ноември)

Шиитските милиции започнаха операция по обкръжаване на град **Тел Афар** от юг-югоизток-югозапад.

В **Мосул** лошото време попречи на разгръщането на правителствената офанзива. Южно от Мосул пък, иракската 9-та дивизия завзе селищата **Умаркан** и **Тел Уай**.

Ден 35 (19 ноември)

Бойците на Ислямска държава направиха два неуспешни опита за контраофанзива - две атаки бяха отбити в района на **Каяра**, като според иракски източници над 40 джихадисти са били убити.

Южно от Мосул, ИД успяха да поразят позиции на иракската полиция и Хашд ал Шааби, като над **12 души са загинали** по време на атаките.

В квартал Тахрир на Мосул, ИД успяха да взривят кола-бомба в позиции на иракската армия.

Ден 36 (20 ноември)

Сраженията продължиха в **квартал Аден** на Мосул. Поне 9 иракски войници са били убити. Иракските спец части твърдят, че са убили един от лидерите на ИД.

Ден 37 (21 ноември)

Докато иракската армия продължава своя бавен прогрес в самия Мосул, подразделения на специалните части успяха да завземат четири селища на североизток от града - **Ал Саламия, Ал Аббасия, Орта Храб и Хамира**.

Ден 38 (22 ноември)

Милициите Хашд ал Шааби стартираха четвъртия етап на своята операция срещу **Тел Афар**. След като летището бе прочистено от ИД, шиитските милиции атакуваха позиции на ИД западно от Тал Афар, с цел да отрежат селището от пътя, свързващ го със Сирия и владенията на ИД в иракската провинция Анбар. В хода на операциите, милициите завзеха селищата **Хараб Хиджаш, Аш Шария и Айн ал Хисиян**.

Южно от Мосул, иракските полицейски сили и военни части се намират на по-малко от 3 километра от летище Мосул, сражавайки се за селището Абу Саиф, което контролира южните подстъпи към обсадения град. Победа тук ще даде шанс на иракските сили за сигурност да развърнат своята офанзива срещу летище Мосул и да затегнат обръча около самия град.

Ден 39 (23 ноември)

Хашд ал Шааби окончателно завзеха **пътя Тел Афар-Синджар** и отрязаха Мосул от останалите владения на ИД в Ирак и Сирия, създавайки огромен "джоб". Туркменските местни милиции побързаха да предупредят шиитите да не влизат в Тел Афар, надявайки се на подкрепа от страна на Турция.

В Мосул продължават позиционните боеве между ИД и иракските сили.

Ден 40 (24 ноември)

Иракските спец части заявиха, че са овладели жилищния **квартал Хадра**.

КОНФЛИКТЪТ В СИНАЙ

Произход на конфликта

В контекста на цялостната криза обхванала Близкия изток, конфликтът в полуостров Синай и борбата на египетското правителство срещу тероризма, до голяма степен остават на заден план за общественото внимание.

Въпреки, че ситуацията там е неизменно обвързана с регионалната динамика и всеобщата борба срещу радикалния ислямизъм, международната общност поне привидно не показва особена заинтересованост към конфликта. Като цяло няма и особено много информация за случващото се в Синай. Данни до външния свят достигат единствено, когато се случи мащабна терористична атака или пък правителството обяви офанзива срещу ислямистите. През останалото време полуостровът остава до голяма степен информационно „замъглен“ от правителството на египетския президент Абдел Фатах ел-Сиси.

Синайският полуостров е огромна, основно пустинна територия, която се намира между Суецкия канал и Арабския полуостров. Въпреки, че е много слабо населен, Синай има важно стратегическо разположение, свързвайки Египет с Палестинската автономия и Ивицата Газа, Израел, Йордания и Саудитска Арабия. Именно заради своето разположение, полуостровът практически се явява и основно бойно поле във всички войни и кризи между Израел и Египет в периода 1948 – 1979 г.

Между 1967 г. и 1979 г. Синай е окупиран от израелската армия и използван като стратегически буфер и зона за сигурност, даващата достъп до Суецкия канал и физически разделящата Египет от Израел. През 1979 г. двете държави подписват безпрецедентен за онова време мирен договор, чрез който Тел Авив връща полуострова на Египет в замяна на признание на правото за съществуване на еврейската държава.

Самият полуостров винаги е представлявал сериозно предизвикателство за сигурността. Чисто исторически той винаги е бил център на престъпност и беззаконие и е служел като основен транзитен коридор за контрабанда на оръжие между Африка и Арабия. Основен фактор за това е местното бедуинско

население, което е изключително трудно податливо на подчинение към централното управление в Кайро, отчитайки племенно-клановата принадлежност като единствена форма на авторитет.

Реално погледнато Синай никога не е бил напълно интегриран към Египет.

Не само заради своето физическо разделение, но и поради местните бедуински племена, които се считат по-близки с племената в Йордания и Палестина, отколкото с египтяните в Африка. Поради тази причина всички правителства в Кайро след 1979 г. се отнасят с голямо недоверие и подозрение към синайските бедуини, отказвайки им достъп до работа в държавните силови структури.

Отчуждението на племената от държавата е допълнително усложнено и от провала на правителствата да отговорят адекватно на местните социално-икономически нужди.

Всички планове на Ануар Садат за регионално развитие в последствие са изоставени от Хосни Мубарак, който до голяма степен обръща внимание единствено на туристическия и енергийният потенциал на Синайския полуостров. Развитието на крайбрежни курорти като Шарм ел-Шейх в очите на бедуините изглежда просто като начин за облагодетелстване на египтяните. От своя страна, построяването на **Арабския газопровод**, свързващ Египет с Израел, Йордания, Ливан и Сирия е разглеждан като инструмент за експлоатация на бедуинската земя, върху която самите бедуини нямат много права .

По този начин изключени от икономиката и без възможност да култивират законно земята, **бедуините** създават своя паралелна икономика основна на дългогодишните традиции в организирането на контрабандна дейност.

Племената Сауарка, Тяха и Тарабийн доминират нелегалния бизнес на север по границата с Израел и Ивицата Газа, докато на юг основен фактор представлява Музсейна, които контролират трафика на имигранти към израелския курорт на Червено море - Ейлат. Пикът на контрабандната търговия е след **2007 г.** когато израелската армия налага пълна блокада на Ивицата Газа. Именно блокадата дава допълнителна възможност на бедуините да доразвият своите изключително доходоносни канали, чиято мрежа достига до Либия и Судан, в посока Газа.

Радикализация на Синай

Комбинацията от неблагоприятни географски дадености, липсата на природни ресурси, както и устойчивата държавна политика за маргинализация на бедуините, практически осъжда региона на трайна бедност и властващо беззаконие – изключително благотворна почва за проникването на радикални идеи.

Първите сериозни сигнали за радикализация идват след кървавите бомбени атентати срещу Таба, Нуейба и Шарм ел-Шейх от 2004 г. и 2005 г.

Общият брой на загиналите при тези атаки е 122, а ранените са стотици.¹ Последвалят отговор на правителството е брутален и води до масови безогледни арести. Покрай терористите, в затвора попадат и много голям брой невинни бедуини, което допълнително озлобява общността срещу централната власт. Много от тези мъже ще се радикализират именно в затворите, установявайки контакти с попадналите там ислямисти.

Допълнителен фактор за проникване на радикални идеи в Синай е и засилването на контактите с Хамас след 2007 г. С увеличаването на зависимостта от контрабандната търговия, се увеличава и идеологическото влияние на Хамас и други ислямистки групировки разположени в Газа.

Бунтовете от 2011 г. и последвалото падане на авторитарния режим на президента Хосни Мубарак създават силов вакуум, който дава възможност на местните племенни лидери да установят контрол върху Синайския полуостров.

Армията практически се оттегля, а местните групи разграбват големи количества оръжие и муниции от изоставени складове и бази.

Хаосът в съседна Либия също допринася за повишаване на качеството на контрабандните оръжия, които пристигат в Синай. От своя страна липсата на държавна власт позволява на голям брой ислямисти и вече радикализирани бедуини да избягат от затворите и да се присъединят към вече формиращите се терористични организации. Пуснали веднъж своите пипала, тези групировки

¹ Death toll rises in Egypt blasts, 09.10.2004, http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/3728436.stm
Bombers kill 88 at Egyptian resort, 23.07.2005, <https://www.theguardian.com/world/2005/jul/23/alqaida.terrorism>

стартират кампания срещу египетската държава и правителствени цели. Някои от тях дръзват да атакуват дори Израел.² Други пък използват тайната мрежа от подземни тунели, която свързва Синай с Ивицата Газа, застрашавайки по този начин изключително крехкия баланс в отношенията между Израел, Хамас и Египет. Допълнително притеснение носи и фактът, че терористичните организации на територията на Синай имат достатъчно капацитет да атакуват самолети, туристически обекти, както и кораби, преминаващи Суецкия канал.

Кои са въоръжените групировки?

Синайският полуостров дава достатъчно възможност за действие на множество различни въоръжени бунтовнически и терористични организации. Трудният достъп до вътрешността на обширната област, както и липсата на информация правят точната оценка на ситуацията почти невъзможна. Все пак обаче, е ясно, че Хамас и други организации действащи от територията на Палестинската автономия в продължение на десетилетия работят с контрабандни канали за пренос на оръжия и експлозиви, чрез мрежи от подземни тунели.

По-малки ислямистки организации, обявили принадлежност към Ал Кайда или Ислямска държава също действат свободно в североизточната част и по крайбрежието, като някои от тях имат бази дори и на запад от Суецкия канал.

Малко се знае за връзката и отношенията между различните групировки, които работят независимо една от друга, но все пак почти със сигурност поддържат някаква форма на комуникация и логистично сътрудничество. Основните им приходи идват предимно от добре развитата контрабандна икономика, както и от финансови инжекции от чуждестранни източници.

Най-опасната и оперативно способна организация е **Ансар Байт ал-Махди**, която се появява на картата през **2012 г.**, а две години по-късно става част от Ислямска държава, преименувайки се на Вилает Синай (Провинция Синай).

² При подобна атака през 2012 г. въоръжена група организира засада на египетски военен конвой, избивайки 16 души. Откраднати са две превозни средства, които в последствие са използвани за атака срещу израелския ГКПП Керем Шалом.
<http://world.time.com/2012/08/06/sinai-border-attack-whats-behind-the-unrest-in-egypts-rogue-province/?iid=gs-main-mostpop1>

Членовете на Вилает Синай са основно местни бедуини, въпреки, че не липсват и чуждестранни бойци от Северна Африка, както и от бойните полета на Сирия.

Групировката става изключително активна след държавния преврат срещу Мохамед Морси през **2013 г.** Проведени са множество атаки срещу новото управление на ел-Сиси, включително опит за убийство на министъра на външните работи Мохамед Ибрахим Мустафа, бомбени атентати в Мансура и Кайро, както и ракетна атака срещу военен хеликоптер. Следват два самоубийствени атентата в **Шейх Зубейд**, при които загиват 33 военни, както и серия нападения в северната част на Синай, които водят до нови 30 жертви.³

Друга особено активна организация е **Муджахидинският Съвет**, който е създаден през 2012 г. Въпреки, че първоначално е обвързан с Ал Кайда, след 2014 г. и бързият възход на Ислямска държава, Съветът сменя своята принадлежност към организацията на Абу Бакр ал-Багдади. Групировката категорично отхвърля мирното споразумение между Египет и Израел от 1979 г. насочвайки своя фокус предимно към цели в Израел. Неговите членове считат нападенията срещу евреи за религиозно задължение на всеки вярващ мюсюлманин. За последните няколко години, Муджахидинският Съвет е отговорен за няколко ракетни атаки срещу израелските градове Сдерот и Ейлат. Както обикновено обаче, отговорът на израелската армия срещу подобни терористични нападения, е бърз и безкомпромисен. През 2012 г. в Газа заедно с няколко свои съмишленици, е ликвидиран основателят на Муджахидинския Съвет - Хишам ал-Саедни.⁴

Ансар ал-Джихад е крилото на Ал Кайда за Синайският полуостров, което започва да оперира активно през 2011 г. Един от основателите на организацията е бившият терапевт на Осама бин Ладен – Рамзи Моуафи.

Моуафи, който се оказва и експерт в областта на експлозивите, заедно със своите подчинени, е отговорен за смъртта на **10 египетски войници** след нападение срещу граничен пункт, както и за множество саботажи на газопроводът свързващ Синай с Йордания.⁵

Друга групировка, която е силно обвързана с Ал Кайда, е мрежата на Мохамад Джамал, местен кадър, който има богат опит от войната в Афганистан през 1980-

³ Attacks in Egypt's Sinai kill 33 security personnel, 24.20.2014, <http://www.reuters.com/article/us-egypt-sinai-idUSKCN0ID1B720141024>

Bomb Attacks at Security Sites in Sinai Kill at Least 26, 29.01.2015, <http://www.nytimes.com/2015/01/30/world/middleeast/bombings-of-security-facilities-in-sinai-kill-at-least-26.html? r=0>

⁴ Five Gaza militants killed in air strikes, 15.10.2012, <http://www.bbc.com/news/world-middle-east-19938217>

⁵ 'Global jihadists' overrun Egyptian Army outpost on Israeli border, 05.08.2012, http://www.longwarjournal.org/archives/2012/08/global_jihadists_ove.php

те. До 2011 г. Джамал е в затвора, но след падането на Мубарак от власт, той е освободен. Веднъж излязъл на свобода опитният терорист бързо установява връзки с клоновете на Ал Кайда в Магреба и Арабския полуостров и с тяхна помощ създава няколко тренировъчни лагера в Синай и един в Либия.

Отговорът на Кайро

От 2011 г. до сега властите в столицата не пестят усилия за възстановяване на реда в Синай, използвайки набор от различни политически и военни инструменти.

На първо време е облекчен граничният режим с Ивицата Газа, а в последствие са вложени усилия и за медиация в отношенията между Фатах и Хамас, които са изключително важни с оглед стабилността в размирната Палестинска автономия и контролът върху нелегалната контрабанда. Подновен е също така и диалогът с местните племенни шейхове с цел предоговаряне на отношенията с бедуинската общност.

В същото време, армията дава начало и на операция „Орел“, която включва най-масираното египетско военно присъствие в Синай от Октомврийската война през 1973 г.

Разположен е корпус от 2500 души и около 250 тежки бронирани машини.⁶ Целта разбира се, е разгром на всички радикални групировки, действащи на територията на полуострова, както и оказване на достатъчно натиск върху Хамас, който да доведе до прекъсване на връзките на групировката с действащите организации в Синай. В крайна сметка обаче, никоя от предприетите мерки не се оказва достатъчно ефективна.

Във времето на своето управление, президентът Морси също се опитва да приложи комбиниран подход за справяне със ситуацията. Изразена е ясна готовност за прилагане на пакет от икономически мерки, който да спомогне за повишаване на качеството на живота на бедуините. Като лидер на Мюсюлманското братство, Морси използва своите връзки в ислямистките среди за установяване на директен контакт с терористичните организации. Все пак въпреки положените усилия, съпротивата продължава.

⁶ The Eagle Has Landed...In Sinai?, 17.08.2011, <http://blogs.cfr.org/cook/2011/08/17/the-eagle-has-landed%E2%80%A6in-sinai/>

През август 2012 г. е атакувана военна база в Рафа, което отново провокира армията да се намеси. Дадено е начало на операция „Синай“, чиято цел е защита на Суецкия канал, елиминиране на терористичните мрежи, както и разбиване на контрабандната мрежа. Операцията е активна вече четири години, а успехът ѝ остава спорен.

След превратът от 2013 г., новата администрация на ел-Сиси прилага значително по-агресивна стратегия срещу ислямистите, включваща масови арести и изключително твърди мерки за сигурност. През октомври 2014 г. е въведено извънредно положение за територията на Синай и наложен вечерен час. В следващата една година армията получава разширени правомощия за създаване на буферна зона за сигурност по границата с Газа.

За съжаление тези правомощия включват и **унищожаването на 3255 жилищни сгради**, както и прогонването на техните обитатели от домовете им.⁷ Каквито и мерки да прилага египетското правителство обаче, резултатите общо взето само влошават ситуацията и допълнително нагнетяват напрежение. Активността на терористичните мрежи в никакъв случай не спада, а всяко действие на Кайро е последвано от кървава терористична атака. Най-яркият пример за това е атентатът на Вилает Синай срещу руски пътнически самолет през ноември 2015г, при който загиват всички 224 пътници.⁸

Синай и Израел

Цялостната ситуация в Синай заплашва не само египетската сигурност, но разбира се и тази на Израел, застрашавайки отношенията между двете съседни държави.

Договорът от 1979 г, който установява условията на студения мир между Тел Авив и Кайро в никакъв случай не предвижда намесата на антисистемни недържавни актьори.

Фактически, споразумението налага Синай да бъде разделен на зони за сигурност. **Зона А** обхваща областите около Суецкия канал, където Египет има право да поддържа една механизирана дивизия с численост не по-голяма от 22

⁷ Egypt 'demolishes thousands of homes' for Sinai buffer zone, 22.11.2015, <http://www.bbc.com/news/world-middle-east-34317654>

⁸ Russian plane crashes in Sinai, killing all 224 people on board, 01.11.2015, <http://edition.cnn.com/2015/10/31/middleeast/egypt-plane-crash/>

000 души. В **Зона В** от своя страна могат да бъдат разгърнати максимум четири пехотни батальона. **Зона С** граничи с Израел и там Египет няма право да разполага военен персонал. В тази област могат да оперират единствено и само полицейски служители, както и представители на ООН, следящи за изпълнение на договореностите. Последната **зона D** се намира на територията на Израел, където израелската армия може да действа с четири пехотни батальона.⁹

Въпреки стриктните ограничения, все пак има възможности за *ad hoc* промени на египетското военно присъствие в Синай, при условия, че Израел даде съгласието си за подобно нещо.

От 2011 г. до сега, Кайро провежда множество масирани военни операции в зона С, като само в един единствен случай това е станало без съгласието на Тел Авив. Разбира се, от гледна точка на историческата обремененост на отношения с Египет, в Израел не се гледа с добро око на ремилитаризацията на Зона С. Комплексността на цялостната картина в Близкия изток обаче, не оставя друг избор за Израел, освен да бъде разчитано на египетската армия, ако не друго, поне да удържа дейността на терористите в рамките на Синай.

В тази връзка, израелската армия общо взето се въздържа от превантивни акции и директна военна намеса в суверенната египетска територия. Вместо това, Тел Авив установява интензивен канал за обмен на разузнавателна информация и сътрудничество с Кайро. За момента продължителността на добрите отношения между двете държави се крепи единствено на добрата воля и общия интерес за справяне с терористичната заплаха.

⁹ Israel-Egypt Peace Treaty. 26.03.1979, <http://www.mfa.gov.il/mfa/foreignpolicy/peace/guide/pages/israel-egypt%20peace%20treaty.aspx>

Перспективи

Трудно е да бъде предвидено дългосрочно решение за конфликта. Факторите, обуславящи кризата все още са актуални и стоят на дневен ред. Населението на Синай до голяма степен все още е отчуждено от държавността и продължава да разчита на незаконни дейности за да се издържа. В добавка военните операции и репресиите, съпровождащи борбата с тероризма допълнително подхранват каузата на ислямистите и генерират нови доброволци за техните тренировъчните лагери.

В крайна сметка е необходимо да бъдат приложени мерки, които да стимулират интеграцията на бедуините в легалната икономика и египетското общество. Те не са сепаратисти и не желаят създаване на собствена държава, което означава, че е възможен диалог с местните шейхове за потенциално включване на бедуините в държавните структури. За съжаление обаче, приоритетите на ел-Сиси са съвсем различни. Тежката икономическа ситуация в Египет, контрастираща с инвестицията в огромни инфраструктурни проекти със съмнителен потенциал, показват че Синай и за в бъдеще ще бъде икономически и социално пренебрегван за сметка на останалата част на държавата.¹⁰

¹⁰ До края на тази година се очаква окончателното завършване на разширението на Суецкия канал, което е на стойност 8.2 млрд. долара. <http://www.al-monitor.com/pulse/originals/2016/08/egypt-suez-canal-expansion-project-anniversary-revenue.html>

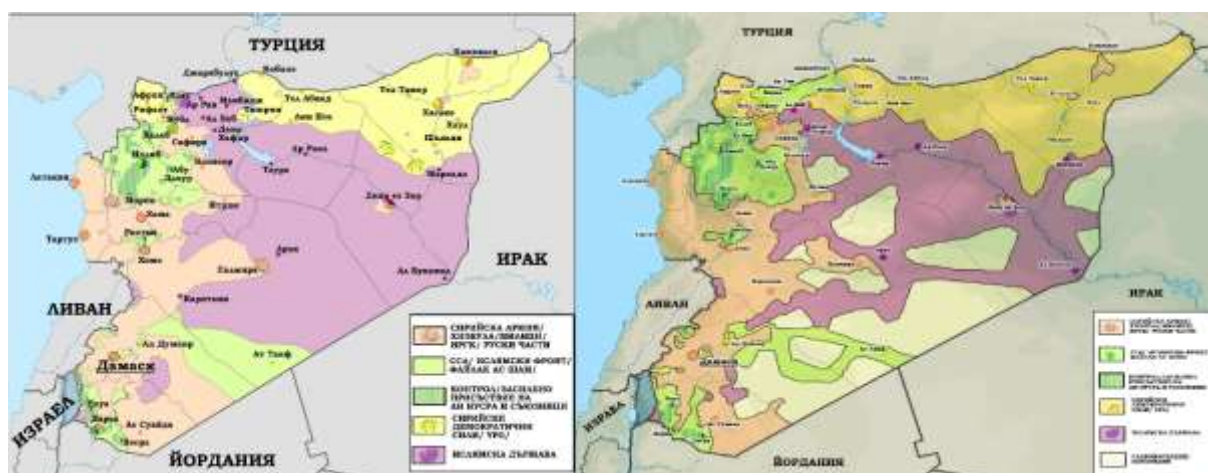
СИРИЯ И ИРАК 30 СЕДМИЦИ ПО-КЪСНО

Когато стартирахме журнала за военни конфликти **De Re Militari** в края на март тази година, започнахме с основен фокус върху Сирия и Ирак като най-активни фронтови линии в света към този момент.

30 седмици по-късно, тази част на света продължава да бъде активна военна зона, в която загиват хиляди цивилни. Сраженията станаха още по-тежки, по-масирани с нови моменти.

30 седмици по-късно можем да отбележим, че се намесиха директно външни играчи като Турция и Русия, което още повече усложни ситуацията на терен в Ирак и Сирия. Междувременно, загиналите в Сирия минаха 600 000 от началото на войната и можем да кажем, че лятото беше особено тежко за сирийците. В Ирак пък, цивилното население трябваше да премине през няколко офанзивни и контраофанзивни между иракските сили и Ислямска държава, атентати и обстрели.

Геополитически също има промени, които могат да се видят и на картите, които ще показваме за сравнение.

За последните 30 седмици Сирия стана свидетел на нови алианси. На първо време, трябва да споменем Алепо, където имаше съставянето на няколко местни съюза между бунтовнически сили (в зелено), превърнали се след това в единен фронт срещу правителствените сили (оранжево), обсадили Източно Алепо. Сирийския режим също получи нови подкрепления от палестински части, иранци,

афганистанци и ливанци. Про-правителствените милиции засилиха ролята си, по подобие на иракските шиитски части, Хашд ал Шааби. Постепенно от март до ноември, Алепо стана още по-важен фронт за развитието на сирийската гражданска война, от чиито изход и развой зависи много.

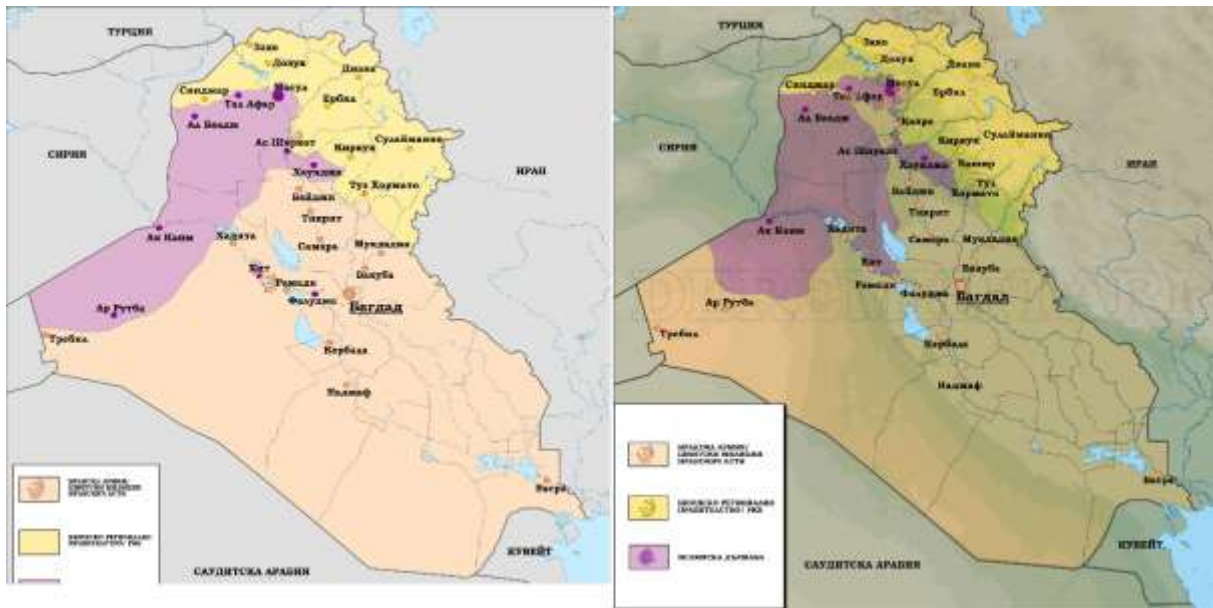
Картата показва още нещо – увеличаване на кюрдските територии (в жълто). Свързаните с Кюрдската работническа партия (ПКК) сили в Сирия завзеха няколко селища в посока Хасаке в североизточната част на страната, Ар Ракка и област Алепо за сметка на Ислямска държава и отчасти на сирийския режим.

Ислямска държава категорично отбеляза териториални загуби в Северна Сирия, като загуби важни градове като Джараблус и Манбидж. На път е да загуби и Ал Баб, който е обсаден от сирийските бунтовнически сили. Именно това е друг нов момент, появил се през последните седмици. Отделни бригади от Свободната сирийска армия се включиха в предложението на Турция за съвместни операции срещу Ислямска държава. Тези действия „изядоха“ голяма територия на джихадистите в Северна Сирия, прекъсвайки достъпа им до границата с Турция, от който зависят много за включване на нови чужди бойци и получаване на доставки. Сирийските бунтовници направиха нови завоевания в южните райони на Сирия, където атакуват постоянно Ислямска държава.

През последните 30 седмици кюрдските сили, подкрепени от отделни сирийски бунтовнически фракции успяха да формират единен фронт срещу Ислямска държава в посока „столицата“ на джихадистите, град Ар Ракка. Тези събития се случват в синхрон със започналата през октомври офанзива на иракската армия срещу Мосул, друга крепост на Ислямска държава. За момента, офанзивата в Ар Ракка не постига голям успех, главно заради вътрешните междуособици.

За последните 30 седмици сирийският режим успя да укрепи силите си в област Дамаск и Хомс, сключвайки сделки с местни бунтовнически групи за изтегляне. По този начин правителството буквално прочисти бунтовни градове и предградия като Ал Уаар, Хаме, Кудсая, Мадая.

Силите на Башар Асад напреднаха и в Източна Сирия в посока провинция Ар Ракка и Хомс, където удариха частите на Ислямска държава.

В Ирак, картата показва ясно отстъпление на Ислямска държава за последните 30 седмици.

Иракските правителствени сили, подкрепени от милициите Хашд ал Шаби успяха да напреднат в централните и западни части на страната, изтласквайки частите на Ислямска държава на север и в посока Сирия.

Като голям успех можем да посочим падането на Рамади и Фалуджа – две от крепостите на джихадистите в провинция Анбар. Също така имаше напредък в посока Каяра и важните петролни находища в Байджи, които след много оспорвани битки, най-накрая паднаха в ръцете на иракското правителство.

Тези успехи доведоха до възможността да бъде започната офанзива към най-важната крепост на Ислямска държава, град Мосул. В офанзивата се включиха турски сили, американски, австралийски, кюрдски части.

За съжаление, Ислямска държава продължава да има възможност да нанася кървави атаки с коли-бомби и атентатори в сърцето на Ирак и дори по на юг, в Кербала. През лятото жестока атака в багдадския квартал Каррада уби над 310 души. Тези нападения се повториха и в месеците след това, включително през ноември, когато атентатор уби 100 души южно от Багдад.